

GUSTÁV MURÍN



VOLAJÚ MA
ŽALUJŮ
...A EŠTE MA NEDOSTALI

Gustáv Murín

VOLAJÚ MA ŽALUĎ

...a ešte ma nedostali

Príbeh jedného mafiána

Toto je fiktívny príbeh bratislavského mafiánskeho bossa, čo umožňuje rozvíjať

motívy, o ktorých sa dodnes medzi zasvätenými len šepká.

Preto je tu hlavným hrdinom esencia zla,

ktorú museli obyvatelia hlavného mesta Slovenska

zažívať v 90. rokoch a ktorej nielen odolali,

ale ju aj porazili.

Aktualizovaná verzia printového vydania.

Autor obálky: **Igor Vadovič**

Výber z čitateľských ohlasov v roku 2021 na printové vydanie z roku 2015:

Juraj: Číta sa to dobre (na kyslíkový dlh)... číta sa to skvele. Na pár stranách niečo medzi kriminálkou, pornom a romantikou ... môže byť.

Andrea: Teraz som to dočítala, je to super napísané, ľahko sa to číta a je to tak zrozumiteľné a jasné, že každý, kto má čo i len trochu prehľad o dianí na Slovensku od Nežnej, pochopí, o čo presne ide... z knihy je zrejmé, aký súvis má podsvetie so súčasnou politikou, politikmi, oligarchami, finančnými skupinami a pod.

Martin: Veľmi rád som si prečítal Vašu knihu. Je fantastická!! Veľmi pútavá a „čtivá“. A námet ako hrom. Nemusím byť Nostradamus aby som vedel, že to bude bestseller.

Kludia Č.: Super! Moja prvá kniha z takéhoto súdku (určite však nie posledná!). Príbeh tohto mafiána som čiastočne poznala z televízneho seriálu no chcela som vedieť viac... Odporúčam tým ktorých táto téma zaujíma – kniha sa čítala ľahko, je to taká jednohubka no plná zaujímavých informácií.

Zdenka K.-C.: TOP... Ozaj perfektný a napínavý príbeh od začiatku až do konca. Miestami veľmi drsný.

Ivan L.: Prvá mafiánska kniha od pána Murína, ktorú som čítal a musím povedať, že rozhodne toho neľutujem.

1. kapitola

„ŽALUĎ?“

„To bude omyl. To oslovenie mi nič nehovorí.“

„Kurva, Žalud', nie je čas na fajnovosti. Šťastie, že máš ten zázrak techniky a dovolal som sa ti.“

Ten zázrak techniky leží okázalo na stole pred mužom s prezývkou Žalud'. Je to jeden z prvých mobilov typu GSM, ktorý sem dorazil. Žalud' zakryje jeho mikrofón rukou, aby ho nepočul nikto nepovolaný. Nervózne stíši hlas a zároveň musí vyslovovať s dôrazom, aby ho v hluku miestnej zábavy bolo vôbec počuť.

„No, čo je?“

„V meste je strelec, je to vážne.“

Žalud' sa vzdorovito vzpriami a pozrie niekam ponad hlavy bujaro tancujúcich na decibely od dídžejovho mix-pultu vo vychytenom bare West.

„Už to skúšali toľkokrát a ešte ma nedostali.“

„Toto je iné, je to špica v ruskej mafii. Profík menom Saša Makedonský.“

„No a?“

„Zaši sa, kým ho nájdeme. Toto, fakt, nepodceňuj.“

Žalud' sa odovzdane oprie o tapacírovanú sedačku v extra boxe, do ktorého nie je z parketu vidieť. Okom šľahne po svojej ochranke v sále a spokojne zisťuje, že sú na mieste. Všetko bývalí policajti z elitných jednotiek. Ním osobne vyberaní, dobre

platení, spoľahliví. Voľnou rukou upokojujúco potľapká mladučkú krásavicu sediacu po jeho ľavom boku.

„To je všetko?“

„Nateraz áno, ešte sa ozvem.“

„Dobre, Ruža, dikes.“

Žalud' zamyslene zloží a zdanlivo bezmyšlienkovito pozrie na zmäť pohárov a fľašiek na stole. Jeho spoločnosť je taká bujará, a šťastí sfetovaná, že si nečakaný telefonát ani nevšimnú. Dievča sa nestihne nič opýtať, keď jej Žalud'ova ruka skúsene vbehne pod krátku sukničku a uhniedzdi sa medzi jej stehnami. Ona ich poslušne, automaticky rozťahne. Ruka má teda voľnú cestu pod nohavičky, ktoré odhrnie nabok a siahne po dvoch sviežich lupeňoch jej voňavej mušličky. Palec a prostredník ich rozovrú, aby ukazovák vnikol čím hlbšie. Dievčina sa zamrví, je vlhká. To ju tak vzrušilo, čo jej pred telefonátom stihol jej podstatne starší spoločník zašepkať do uška. Urobí z nej Miss, naozajstnú Miss-ku! Pre to je ochotná vo svojich ledva zreľých sedemnástich obetovať aj svoje panenstvo. Čo je proti tomu táto majetnícka kontrola jej najväčšieho pokladu mladosti.

„Život je krásny...“ prehodí Žalud' zdanlivo od veci. Potom trpko vzdychne, ukazovák si utrie do jej nohavičiek a vytiahne ruku von. Vecne dodá: „... a plný prekvapení. Potrebujem niečo vybaviť. Je to moment, možno hod'ka. Jednotka na teba dá pozor, bav sa. Čoskoro som späť.“

Cmukne jej niekde pri uchu, zoberie prenosný telefón vo veľkosti tehly a začne sa hrabať z boxu. Ochránka spozornie, osadenstvo stola upokojí pohľad na osamelú dievčinu a ochrankára, ktorý sa teraz presunul tesne za ňu, aby dal každému najavo,

že tento poklad si mieni jeho šéf ešte dnes vykopať sám. Takže sa vráti a snád' vyrovná štedrý účet, čo nie je vždy pravidlom...

SAŠA MAKEDONSKÝ pozrie na špeciálne hodinky s viečkom, aby ich svit nemohol prezradiť jeho polohu. Vybral si to najlepšie miesto. Po Nežnej revolúcii a zvrhnutí komunistického režimu skončilo aj obdobie plnej zamestnanosti a nesmrteľnosti fabriek v celom takzvanom tábore, či skôr lágri komunistických krajín. Túto fabriku najskôr sprivatizovali a neskôr vytunelovali bývalý riaditeľ s námestníkmi ešte skôr, než by sa prišlo na to, že vyrába nepredajný, zastaraný tovar. Z celej fabriky ostal len betónový skelet a zopár múrov. Jeden z nich na najvyššom poschodí je skvelým krytom pre osamelého strelca. Je z neho priamy výhľad cez širokú štvorprúdovú ulicu na hlavný vchod oproti, ktorý vedie do areálu naopak dobre fungujúcich Bratislavských mraziarní. Jedna zo Ťalud'ových trofejí z čias divokej privatizácie. Vchod je zvláštny tým, že okrem obvyklej rampy s búdkou vrátnika tu nový majiteľ Ťalud' nechal vybúrať ešte jeden vchod na úrovni ulice, ktorý je krytý garážovou bránou. To preto, že vjazd rampy má klopenie smerom dolu a zasa hore, ktoré zvládajú mraziarenské vozy, ale nie Ťalud'ovo fajnové nizučné Ferrari. Keď jeho podvozkom prvýkrát škrtol o betónový spodok rampy, skoro ho roztrhlo od zlosti.

Saša opäť pozrie na hodinky. Ak by šlo všetko podľa plánu, čo u mafiánskych popráv nie je vždy zvykom, tak bude mať terč menom Ťalud' do polnoci na muške. Pušku už skontroloval. Je to spoľahlivá guľová zbraň značky Sauer and Sohn s kvalitným zameriavačom. Fajnová vecička pre fajnových poľovníkov. Ako mu bolo

povedané, patrila istému Hansovi Jochenovi P., Nemcovi, čo si prišiel do tejto krajinky, kde je momentálne všetko na predaj, zastrieľať. Urobil len tú chybu, že sa s rakúskym priateľom zastavili 6. októbra 1996 na večeru v pohostinstve na Májovej ulici v bratislavskej Petržalke a práve tam mu ukradli terénne Mitsubishi Pajero. V ňom bola navyše slušná suma peňazí a táto puška. Trojnásobný ošoh pre zlodejov, ktorých miestna mafia samozrejme „zdanila“. Tak sa Saša dostal k puške, ktorá mu dáva šancu splniť jeho životnú úlohu. Pokiaľ vie, tak na tento živý terč sa už strieľalo minimálne päťkrát. To je oficiálne číslo. Útokov, ktoré Žalud' nepriznal, mohlo byť podstatne viac.

Saša vsunie do komory zbrane špeciálne upravený zakázaný náboj zvaný dum-dum. Jeho špička je stupená a navyše narezaná do kríža. Vďaka tomu nepreletí hladko telom, ale na prvej prekážke, ktorou môže byť kosť, ale aj pevnejšia šľacha, sa odkloní, začne blúdiť telom obete a trhá po ceste všetko mäkké tkanivo. Zásah strelou dum-dum má charakter definitívy. A Saša vie, že šancu na výstrel má len niekoľko sekúnd a ten výstrel môže byť len jeden. Druhý by prezradil jeho polohu. Opatrne pozrie na hodinky. Do polnoci času dosť...

OPERATÍVEC s prezývkou Ruža práve končí zápis do zväzku záujmovej osoby s prezývkou Žalud'. Tá znie: „Objekt varovaný o 22:45 hod.“ Dobré vie, že najnebezpečnejším nepriateľom policajta je zasa iný policajt. Preto musí mať spoľahlivé krytie. Táto krajina sa totiž pustila dolu hlavou toboganom menom „ekonomika voľného trhu“ a popri tom adaptovala zákony, nad ktorými ostáva rozum stáť. Jeden je napríklad o tom, že ak sa Polícia na úrovni ktorejkoľvek jej

zložky dozvie o nebezpečí zabitia slovenského občana, hoci aj mafiána, musí urobiť všetky opatrenia, aby tomuto útoku zabránila. A keďže avízo o strelcovi menom Saša Makedonský dostal oficiálnou cestou aj so zložkou podrobností o tomto elitnom zabijakovi ruskej mafie, musel konať. Je to o to ľahšie, že každý mafiánsky boss, a Žaluď nie je výnimkou, tak či onak s policajtni spolupracuje. Je to výhodné pre obidve strany – mafiázo tým, že natrie svoju konkurenciu, zároveň sa jej zbaví, a jeho operatívce môže vykázať výsledky, často veľmi pozoruhodné. Ruža má Žaluďa v osobnom referáte. A navyše od neho berie slušné mesačné „všimné“, čo nijako nenabúrava jeho duševnú rovnováhu. Berie to ako prémie za to, čo robí pre tento štát. Napríklad pre tento štát teraz robí to najlepšie, čo môže – nič. Predstava, že celá sieť operatívco, vyšetrovateľov a motorizovaných hliadok je v tejto chvíli v pohotovosti pri hektickom hľadaní chlapíka, ktorý sa chystá dnes dať Žaluďa dolu, je absurdná. Jediný, kto tu v pohotovosti strávi nedobrovoľne celú noc, je len Ruža. Žaluďa nikto nemá rád. Je to sebec, ktorý napálil a pripravil o peniaze toľko vplyvných ľudí v tomto meste, aj mimo neho, že dnes už je prakticky chodiaca mŕtvola. Je len otázkou času, kedy ho niekto dostane. A Ruža má času dosť. Keď už tu musí vysediť noc v pohotovosti čakaním na správu z nejakej nemocnice, či rovno z márnice, tak si aspoň preberie hrubý zväzok s názvom „Žaluď“. Ľahšie sa mu potom bude písať záverečná správa. Viac ho ale láka tenká zložka Sašu Makedonského. Do dnešného dňa, kým mu nadriadený s krycím menom Sivý tú zložku nehodil na stôl, o aktivitách ruskej mafie veľa nevedel. Ani to nepotreboval. Ale Sivý povedal jasne – toto je elitný kat ruskej mafie. To, že je tu, je výnimočné. Buď aktivity Žaluďa prekročili hranice tejto malej krajiny, alebo je Rusko pre Sašu

Makedonského odrazu primalé. Čo by vysvetľovalo, prečo zobral aj takúto bokovku. Skôr než Ruža začne z dlhej chvíle lúštiť túto hádanku, zavolá Jitke.

Jitka je „šikovná holka“, ktorá je tu zabudnutá z čias federálu. Vydala sa do Bratislavy a uchytila na sekcii operatívneho odposluchu. Dnes má službu, a samozrejme zachytila jeho telefonát so Žaluďom a archivuje ho najbližších sedem dní. Každé podozrenie, ktoré by ten telefonát mohol dodatočne vyvolať, Ruža eliminoval záznamom do zväzku. Tak jej volá s ľahkým srdcom.

„Ako, zlatko, máš ten môj hovor?“

„Jasně, fešáku...“

„Niečo nové?“

„Ten chlápek volal do nějaký... počkej... mrazijarne?“ Jitka sa, ako ostatne väčšina Čechov usadených na Slovensku, už asi nikdy nenaučí poriadne po slovensky.

„To sedí, no a?“

„Frčí tam na tom svém bouráku. Maj mu pripraviť ten jeho neprústřelnej meďák, jestli tomu dobře rozumím.“

„To je v pohode, zlatko. Len mi daj vedieť, keby sa niečo pohlo, jou?“

„Jasně, fešáku...“

Ruža pozrie na hodinky. Žaluď to má z baru West na bratislavskej Kolibe do mraziarní odhadom päť kilometrov. Poloprázdnyimi nočnými ulicami môže byť v bezpečí svojho opancierovaného mercedesu za nejakých pätnásť minút. A ak sa mu po ceste nestane nič zlé, tak bude aj dnešná noc len falošný poplach. No a keď už ju má Ruža nejako zmysluplne stráviť, tak kombináciou hrubého zväzku a tenkej zložky. Vyloží si nohy na stôl v kancelárii, kde svieti len stolná lampa. Inak je všade

okolo ticho a pokoj. Siahne po zložke s nápisom Saša Makedonský (ešte že ho na základnej škole, tak ako ostatných, povinne mučili s ruštinou a azbukou!) a v okamihu sa tak vráti do roku 1960. Tým začína prvý záznam v zložke.

2. kapitola

PRAVÉ MENO Sašu Makedonského je Alexander Solonik a narodil sa v roku 1960 v meste Kurgan na juhovýchode Ruska. Je o päť rokov starší ako Žalud', ktorého pravým menom je Peter Štajner.

Streleckú kariéru Sašu naštartovala vtedy povinná vojenská služba. Tej sa Žalud' vyhol, plne zaneprázdnený kšeftami na hrane zákona. Sašu vojencina priviedla do východnej časti stále ešte rozdeleného Nemecka. A dobre sa uviedol, lebo v rodnom Kurgane v žiackom oddiele trénoval športovú streľbu, aj zápas vo voľnom štýle. Vojencina vo vtedajšej Sovietskej armáde bola založená na fyzickej zdatnosti. O čo menej beztak biedneho jedla vojaci dostávali, o to viac sa mali hýbať.

Sovietska armáda, nástupkyňa slávnej Červenej armády, nebola nebezpečná pre svoje zbrane, ale pre neutíchajúci hlad svojich vojakov. V jedálni sedeli za hrubým, ledva ohobľovaným dreveným stolom desiati a na raňajky dostali misku, na ktorej bolo sedem (naozaj 7) hrubších kúskov akejsi ryby z konzervy. Základom obeda bol hrubo opracovaný kotlík (asi odlievaný do zeme, ako veže slávnych tankov T 34) plný pohankovej kaše betónovej konzistencie. K tomu opäť sedem (naozaj 7) kúskov šľachovitého mäsa. Kto si ho vybojoval, nepotešil sa. Bola to živá guma. Ale všetci dostali „kompót“! To bola v hrubom sklenenom pohári horúcou vodou zaliata polka

sušenej hrušky s výrazom múmie. Ak by túto hladovú hordu vypustili počas Tretej svetovej vojny z kasární, tak protivníka zožerie aj s topánkami. A na to mali mať tú najlepšiu možnú fyzickú prípravu.

Nebolo by to také náročné, keby to zároveň nebola legitímna šanca starších vojakov, prezývaných „d'ady“ teda „dedkovia“, šikanovať tých mladších. Ubytovaní boli po celých čatách vo veľkých miestnostiach. Vo vchode do každej bola namontovaná hrazda. Kto chcel po celodennom výcviku v pokoji zaľahnúť, musel na nej urobiť predpísaný počet výmykov. Kto nevládal, prespal niekde v kúte na chodbe. Kto sa vzoprel, bol potrestaný „dierou“. To nebolo väzenie, ale skutočná diera vykopaná na trávinatej časti nádvorja kasární. Uzatváral ju poklop od kanálu. Tam sa ledva zmestil potrestaný vojak a sedel potom v tme do vypršania trestu. Keď vyšiel, čakala ho zase hrazda. Keď odmietol, šiel do diery. A tak dokola, kým sa nevzchopil alebo neskončil. V lepšom prípade v nemocnici. Mierové straty Sovietskej armády nemali vo svete obdobu. A nikoho to nevzrušovalo. Do takej životnej skúšky vstúpil Saša Solonik so svojou výškou 167 centimetrov. Zdalo sa, že na hrazdu nemôže ani poriadne vyskočiť, nech by ako chcel.

„Pozri sa, trpaslík!“ rehoce sa „d'ad“ pri pohľade na zástup nováčikov, čo akurát dorazil.

„Aj takých už berú? To je to s tým svetovým mierom naozaj nahnuté,“ kontruje druhý a zvoláva ostatných, aby sa prišli tiež pobaviť.

Solonik stojí mlčky v rade nováčikov, čo s batohmi vyfasovaného výstroja postupujú v husom zástupe k hrazde a skúšajú sa na nej nejako predviesť. Dôstojník je pre istotu zašitý v kancelárii. Túto zábavu nemôže „d'adom“ uprieť. Je to jediné

perpetuum mobile na svete, ktoré funguje spoľahlivo už celé desaťročia. Bývalí nováčikovia si na týchto nových prišelcoch takto vylievajú zlosť za predošlé poníženie, šikanovanie aj mučenie, čo si vytrpeli od predošlých „ďadov“. Rad je na Solonikovi.

„Tak ako je tam dolu v podpalubí, netrápia ťa prízemné mrazíky?!“ rehoce sa najbližší „ďad“.

Druhý nakopne Solonika, aby ho postrčil k hrazde.

Solonik sa po ňom ani neobzrie. Vzдорovito si necháva batoh na chrbte.

„Pozrite, my sme mysleli, že má batoh a ono je to hrb!“ skúša ešte vtipkovať jeden zo starších trýzniteľov, ale tá hláška už zapadá do hustnúceho ticha. Všetko vo veľkej miestnosti zamrzlo v očakávaní. Aj tí z „ďadov“, čo sa tejto „zábavy“ nemienili zúčastniť, pristupujú bližšie. Na to ticho vykukne znepokojene z kancelárie aj dôstojník. Len vytrčí ucho pre prípad, že by bolo treba volať hliadku vojenskej polície alebo rovno ambulanciu.

Solonik zdvihne ruky ku hrazde, ale tá je beznádejne vysoko. Na chvíľu to gesto vyzerá, ako keby sa vzdával. Zakloní hlavu, akoby hypnotizoval to studené železo. Potom vyskočí – a nedočiahne!

„Čo som hovoril – trpaslík s hrbom!“ rozrehoce sa jeden z „ďadov“ a štuchne do druhého. „Nemá šancu, bude spať vonku.“

Odstrčí Solonika a postrčí pod hrazdu ďalšieho nešťastníka. Po chvíli je po zábave. Z pätnástich nováčikov päť prešlo zľahka, päť ako-tak a zvyšní piati teraz postávajú v kúte pred hrazdou a so zvesenými hlavami čakajú na svoj osud. Okrem Solonika, ktorý má ešte stále batoh na chrbte a nespúšťa hrazdu z očí. Takmer nikto si ho už

nevšíma, keď sa obráti na jedného z nešťastníkov a postrčí ho pod hrazdu. Ten si neochotne kľakne na štyri. Solonik vzápätí skočí na hrazdu tak, že sa odrazí od jeho chrbta. Nikto predsa nepovedal, ako sa má na hrazdu dostať. Čo platí, sú výmyky. Najväčší borci ich urobia desať-pätnásť. Solonik prehmatne, aby mal ruky bližšie a začína pomaly a dôkladne. Keď skončí, už je zasa vo veľkej miestnosti ticho. Urobil aj s batohom rekord roty. Ten by sa normálne zaznamenal na nástenku. Teraz je odmenou posteľ. Solonik sa na ňu zvalí, a len na okamih zavrie oči, aby nabral silu do ďalších súbojov o prežitie v uniforme. Zídu sa mu triky zo zápasenia, aj presná muška na strelnici. Až potom získa „trpaslík“ taký rešpekt, že si bude môcť už v pokoji odkrútiť vojenčinu. Nakoniec je z neho privilegovaný vojak, lebo jeho športové výkony sa zídu aj v oficiálnom súperení medzi jednotkami, až na úroveň armádneho zboru. To si všimnú aj nadháňači do Milície, ruskej polície. Odhadnú Solonika na adepta špeciálnych jednotiek. Sľubujú mu dobrý plat, možnosť športovať a uniformu, na ktorú vraj ženy letia. Ženy sú najväčšou Solonikovou slabosťou – nefajčí, nepije, nefetuje to svinstvo, čo sa vtedy v armáde skúšalo namiesto drog. Tie nahradili čistiace prostriedky, ako toluén, filtrovaný cez chleba. Alkohol sa prinajhoršom vyvaril z krému na topánky. A fajčilo sa vtedy všetko podobné tabaku. Tomu sa Solonik ubránil, ale ženy potrebuje ako zdroj potešenia, ako stimul k väčším výkonom, ako trofeje, ktorými trpaslík prebija mužné sebavedomie ostatných. A Solonik vstup do Milície podpíše...

VÁŠEŇ PRE ŽENY spája Sašu Solonika a jeho budúci živý terč Petra Štajnera prezývaného Žalud'.

Operatívcec Ruža otvorí jeho zväzok. Hneď na začiatku je poznámka:

„Volajú ho Žalud'. Prezývku má od kartárov... Kibicoval vraj už ako mladé ucho starším a jedného raz stále nahováral, aby vyniesol žalud'ovú kartu. Tak mu prischla táto prezývka.“

Ruža sa len uškrnie podtrhutej časti poznámky s výkričníkmi: „Štajner sa od svojej kriminálnej minulosti snaží dištancovať a vystupuje okázalo ako úctyhodný podnikateľ. Preto na túto prezývku reaguje podráždene, odmieta ju, ako všetko to, čo pod ňou napáchal.“

A napáchal toho nepreberne.

3. kapitola

ŽALUĎ už na čerstvom vzduchu nastupuje do svojho červeného Ferrari Diabla. Pred tým krátko prebral s ochrankou únikovú cestu. Najhoršia je pasáž z parkoviska baru West cez lesík, k prvým domom mesta. To je výhoda aj nevýhoda West-u, ako mafiánskej základne. Policajti to sem majú od ruky a ľahko sa rozpoznejú, keby prišli snoriť. West je umiestnený na zalesnenom kopci nad mestom, hneď pod televíznou vežou. Široko-d'aleko nie je nič iné, len stromy a lúky. Dá sa tu dubasiť do rána a žiadnu otravnú susedku to neruší. Dajú sa tu rozostaviť hliadky, aby nikto cudzí nenarušil dôverné rokovania. A v prípade policajného záťahu sa dá skočiť do blízkeho lesa a zmiznúť v tme.

Mafia sa odjakživa stretáva v takýchto podnikoch. V Bratislave je to ešte hotel Junior. Pôvodne zariadenie Socialistického zväzu mládeže po páde komunistického

režimu a rozpadu SZM dostal do prenájmu na tridsať rokov gang bratov Diničovcov. Žalud' tam nerád chodí, odkedy sa Diničovci dali dokopy s tajnou službu SIS a zaviedli v celom podniku skryté kamery. Ešte je tu vychytený Queen's Pub s vedľajšou diskotékou v bratislavskej štvrti Dimitrovka. To bolo jeho obľúbené miesto, kým mu tam pri odchode z diskotéky nevybuchlo vlastné auto pred očami. Ostala mu z toho zmrzačená pravá ruka, dočasná hluchota a hnusné sny. Potom je ešte hotel Danube v centre mesta, ale to je sídlo Sýkorku a jeho bandy. S Mirom Sýkorkom, napriek jeho ambícii šéfovať s pomocou Ukrajincov celému slovenskému podsvetiu, sa dá vyjsť, ale nie s jeho pešiakmi. Najmä istý Čaba, zadrbaný Maďar, pije Žalud'ovi krv. Čaba je vyhadzovač v najvychytenejšom podniku mesta – vo V-klube. Chodia tam fakt chutné pipky, najlepšie kúsky mladistvej ženskej krásy z mesta nabitého vysokoškoláčkami a stredoškoláčkami. Ideálne lovisko pre Žalud'a, keby ho tam Čaba pustil. Väčšina mafiánskych vojakov, dokonca aj terajší bossovia, sú bývalí alebo súčasní vyhadzovači. Jediné legálne pracovisko, kde je platené aj to, že niekomu rozbijete hubu. Žalud' je mafiánsky „ekonóm“ a druhých si objednáva naozaj ako pešiakov na šachovnici vlastných kšeftov. Čabovi ale z jeho privilegovanej pozície vo dverách do V-klubu, kam sa každý chce dostať, muselo prepnúť. Nepustil minule ani slávnou speváčku Helenku Vondráčkovú. Nesmrteľná skupina Elán o jeho neprístupnosti spieva dokonca pesničku. A tento imbecil má na Žalud'a zvlášť zlé oko. Prezýva ho pohrdavo – Obrezaný! A to Žalud' v živote do synagógy nepáchol. K tejto viere sa otvorene nehlási. Kde na to ten zkurvenec prišiel, je záhada. Možno to vie od Sýkoru, ten vie všetko. Na tom je založená jeho moc...